

«Κανόνες για Αποφάσεις» (Κ-30.1)

Αποσπάσματα από το Εργαστήριο που έγινε στο
Ίδρυμα για τα Μαθήματα Θαυμάτων (FACIM)
Roscoe N.Y.

Kenneth Warnick, Ph.D.

Μέρος V 1^{ος} Κανόνας (συν.)

(Κ-30.1.3:1-2) Αυτό είναι το πιο σημαντικό σου πρόβλημα τώρα. Συνεχίζεις να παίρνεις την απόφαση εσύ και μετά αποφασίζεις να ρωτήσεις τι πρέπει να κάνεις

Προφανώς, όλοι καταλαβαίνουν τι σημαίνει αυτό. Το εντυπωσιακό είναι, ότι όταν διαβάζουμε αυτά τα λόγια σε ένα εργαστήριο σαν και αυτό, το νόημα τους είναι ξεκάθαρο. Ωστόσο όταν φεύγεις και επιστρέφεις στην καθημερινότητα να ρωτάς το Άγιο Πνεύμα τι να κάνεις, ξεχνάς εντελώς το προφανές. Αυτό που λέει εδώ ο Ιησούς είναι, ότι δεν έχεις επίγνωση όταν ζητάς βοήθεια από αυτόν ή το Άγιο Πνεύμα, αυτό που κάνεις στην πραγματικότητα είναι να τους λες *τι θα πρέπει να σου πουν*. Κι επειδή αυτό είναι που νομίζεις ότι θα πρέπει να σου πουν, αυτό είναι που θα ακούσεις να σου λένε. Τότε θα είσαι σίγουρος ότι ακούς την φωνή τους, όταν στην πραγματικότητα το μόνο που ακούς είναι μια προβολή της δικής σου φωνής. Και αυτό συμβαίνει επειδή δεν έχεις επίγνωση της σιωπηλής σου επένδυσης στο να έχεις δίκιο – στο να γνωρίζεις ποιο είναι το σωστό για σένα ή για τον κόσμο. Αυτό γίνεται διακριτικά και ύπουλα.

Είμαι σίγουρος ότι πολλοί από εσάς, μέσα από την εμπειρία σας με τα Μαθήματα και με άλλα άτομα που κάνουν τα Μαθήματα, έχετε δει αρκετές φορές, πόσο συχνά οι άνθρωποι ορκίζονται ότι ακούνε το Άγιο Πνεύμα, όμως είναι ολοφάνερο ότι δεν το ακούνε: Δεν ενεργούν τρυφερά και αξιόπιστα, και σίγουρα δεν φέρνουν σε κανέναν γαλήνη. Και είναι τόσο σίγουροι εξάλλου ότι έχουν δίκιο, επειδή έκλεισαν τα μάτια τους, άνοιξαν τα αυτιά τους και άκουσαν μια φωνή. Ξέχασαν ότι ένας διχασμένος νους μπορεί να ακούει δύο φωνές. Η φωνή του εγώ είναι δυνατή, άγρια, και ουρλιάζει. Η Φωνή του Αγίου Πνεύματος, όπως λέει και η Βίβλος, είναι ήσυχη, ψιλή, και πολύ απαλή. Δεν θα ακουστεί όσο η φωνή της ιδιαιτερότητας φωνάζει μέσα στο αυτί σου. Αυτός είναι ο λόγος που είναι τόσο σημαντικό σαν μαθητής των θαυμάτων να δουλέψεις στο να αναγνωρίζεις αυτήν την κραυγαλέα φωνή της ιδιαιτερότητας. Μόνο αναγνωρίζοντας τι είναι, και ότι εσύ την έχεις επιλέξει και τον λόγο που την έχεις επιλέξει, τότε μπορείς να αρχίσεις να συγχωρείς τον εαυτό σου για την επιλογή σου. Τότε οι στριγκλιές θα λιγοστέψουν και θα ακούσεις την τρυφερή και απαλή Φωνή. Αλλά δεν θα Την ακούσεις όσο εξακολουθείς να ταυτίζεσαι με την ιδιαιτερότητα σου. Δεν υπάρχει αμφιβολία: ο καθένας σε αυτόν τον κόσμο είναι πλήρως ταυτισμένος με την ιδιαιτερότητα του· αλλιώς δεν θα ήταν εδώ. Αυτό είναι

πάρα πολύ σημαντικό. Αυτό σημαίνει να καλλιεργείς μια στάση ταπεινότητας καθώς δουλεύεις με τα Μαθήματα. Ταπεινότητα σημαίνει ότι δεν αρνείσαι την δύναμη του εγώ σου, που στην πραγματικότητα σημαίνει ότι δεν αρνείσαι την δύναμη της ταύτισης σου με το εγώ σου.

Ο Ιησούς μας διδάσκει ότι όταν έχουμε πάρει ήδη μια απόφαση, και μετά αποφασίσουμε να τον ρωτήσουμε τι θα πρέπει να κάνουμε, η σύγκρουση είναι αναπόφευκτη επειδή έχουμε μια κρυφή διάταξη ως προς το τι θέλουμε να ακούσουμε. Έχουμε μια κρυφή διάταξη ως προς το τι θέλουμε να προκύψει από μια κατάσταση, που σημαίνει ότι δεν θέλουμε ν' ακούσουμε τι θέλει να μας πει ο Ιησούς, επειδή ήδη γνωρίζουμε τι είναι σωστό, που με την σειρά του σημαίνει ότι φοβόμαστε ν' ακούσουμε την φωνή του. Αυτή είναι η σύγκρουση, η σύγκρουση που γεννιέται από έναν διχασμένο νου. Υπάρχει ένα κομμάτι μας που σε κάποιο επίπεδο, ξέρει ότι αυτό που κάνουμε, βλέπουμε, και πιστεύουμε δεν είναι πραγματικό – ότι δεν είναι σωστό και είναι του εγώ. Αλλά φοβόμαστε πολύ να το αφήσουμε, επειδή φοβόμαστε πιο πολύ αυτήν την ευχάριστη Φωνή που σημαίνει το τέλος της ιδιαιτερότητας μας. Αυτό είναι πραγματικά ο φόβος. Έτσι όσο πιο πολύ φοβόμαστε την Φωνή του Αγίου Πνεύματος, τόσο πιο πολύ Του επιτιθόμαστε δοξάζοντας την ιδιαιτερότητα μας. Όσο περισσότερο δοξάζουμε την ιδιαιτερότητα μας επιτιθέμενοι στο Άγιο Πνεύμα, τόσο πιο ένοχοι νιώθουμε. Όσο πιο ένοχοι νιώθουμε, τόσο περισσότερο πιστεύουμε ότι μας αξίζει να τιμωρηθούμε από Αυτό. Κι έτσι συνεχίζουμε αυτόν τον φαύλο κύκλο. Δεν υπάρχει τρόπος να ξεφύγουμε από αυτόν παρά μόνο να καταλάβουμε τι είναι αυτό που κάνουμε. Αλλά πριν μπορέσουμε να καταλάβουμε τι κάνουμε, πρέπει να κοιτάξουμε αυτό που κάνουμε, και πριν κοιτάξουμε τι κάνουμε, πρέπει πρώτα να καταλάβουμε ότι υπάρχει ένα σοβαρό πρόβλημα στο νου μας. Μόνο και μόνο επειδή τα Μαθήματα λένε ότι το πρόβλημα είναι επισημασμένο δεν σημαίνει ότι εμείς στ' αλήθεια πιστεύουμε ότι είναι επισημασμένο. Αν πραγματικά πιστεύαμε ότι ήταν δεν θα χρειαζόμασταν τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, και δεν θα ήμασταν σε αυτή την τάξη μάθησης που είναι γνωστή ως ο κόσμος.

Άρα αυτό που τονίζει αυτός ο πρώτος κανόνας είναι ότι όλοι μας παλεύουμε με μια τρομερή σύγκρουση. Ένα μέρος μας, πιο πολύ από το καθετί στον κόσμο θέλει να ακούσει την φωνή του Ιησού, να πάρει το χέρι του, και να επιστρέψει σπίτι. Υπάρχει ένα άλλο κομμάτι του νου μας που τρομοκρατείται με αυτό. Οι παλιοί ψυχολόγοι συνήθιζαν να αναφέρονται σ' αυτό ως η σύγκρουση προσέγγισης-αποφυγής: θέλεις να πλησιάσεις κάτι περισσότερο από οτιδήποτε άλλο στον κόσμο, αλλά θέλεις και να το αποφύγεις επειδή πιστεύεις ότι θα σου φέρει πόνο. Πιστεύουμε ότι η Αγάπη του Θεού θα μας φέρει πόνο επειδή έτσι μας έχει πει το εγώ μας. Δυστυχώς “ο διάβολος που ξέρουμε είναι καλύτερος από τον διάβολο που δεν ξέρουμε” και έτσι φοβόμαστε περισσότερο την Αγάπη του Αγίου Πνεύματος. Φοβόμαστε ακόμα περισσότερο την απάντησή Του, επειδή η απάντηση Του σημαίνει το τέλος της δικής μας απάντησης. Δεν γίνεται να έχεις δύο ταυτόχρονες αντιφατικές απαντήσεις. Αν η απάντηση του Αγίου Πνεύματος είναι αληθινή, που βαθιά μέσα στην καρδιά μας ξέρουμε ότι έτσι είναι, τότε, στο τέλος, η δική μας απάντηση είναι λάθος. Και η δική μας απάντηση δεν είναι μόνο η συγκεκριμένη απάντηση σε ένα συγκεκριμένο πρόβλημα, η απάντηση είναι η ίδια η ταυτότητα μας. Αυτό σημαίνει ότι αν η απάντηση του Ιησού είναι αληθινή, η δική μου απάντηση όχι μόνο είναι λάθος, αλλά εγώ ο ίδιος είμαι λάθος.

που σημαίνει ότι παύω να υπάρχω. Αυτός είναι ο τρόμος. Αυτό είναι το κρυφό κίνητρο που βρίσκεται πίσω από αυτό που φαίνεται σαν επίμονη ξεροκεφαλιά στο να αρνούμαστε να ακούσουμε τι μας λέει ο Ιησούς. Πρέπει πραγματικά ν' αναγνωρίσουμε ότι αυτό που βρίσκεται πίσω από την άρνηση μας είναι η τρομακτική πεποίθηση ότι αν εγώ είμαι λάθος, η ιδιαιτερότητα μου πάει περίπατο, που σημαίνει ότι παύω να υπάρχω.

Έτσι λοιπόν, αυτό που μας ζητά τώρα είναι να έχουμε επίγνωση ότι όταν ζητάμε βοήθεια, όταν ζητάμε μια συγκεκριμένη απάντηση σε ένα πρόβλημα, στην πραγματικότητα τις περισσότερες φορές το κανονίζουμε έτσι ώστε να πάρουμε την απάντηση που θέλουμε. Έχοντας ξεχάσει ότι το κανονίσαμε έτσι, πιστεύουμε ότι η φωνή που ακούμε είναι η Φωνή του Αγίου Πνεύματος. Γι' αυτό είναι τόσο εύκολο να χάσουμε την ουσία αυτών των Μαθημάτων. Αυτά δεν είναι μαθήματα για να ακούμε το Άγιο Πνεύμα ή για να παίρνουμε κάποια συγκεκριμένη καθοδήγηση. Αυτά είναι Μαθήματα Θαυμάτων, και το θαύμα είναι η συνειδητοποίηση ότι έχουμε την επιλογή ανάμεσα σε δυο φωνές. Αυτά δεν είναι μαθήματα για το αποτέλεσμα· δεν είναι μαθήματα για να μάθουμε πώς να αποφασίζουμε τι να κάνουμε με την ζωή μας. Δεν υπάρχει τίποτα στα Μαθήματα που να μας λέει κάτι τέτοιο. Αυτό που θα μας πουν τα Μαθήματα είναι τι βήματα να κάνουμε έτσι ώστε να αφήσουμε το εγώ μας και να ενωθούμε με το Άγιο Πνεύμα. Αυτά είναι μαθήματα για την *αιτία*, που είναι μαθήματα για το νου. Δεν είναι μαθήματα για το σώμα, για τον κόσμο, για το *αποτέλεσμα*. Ο τρόπος που επιλύουμε καταστάσεις και προβλήματα στον κόσμο είναι να πηγαίνουμε στην μία Απάντηση που βρίσκεται κάτω από όλα τα προβλήματα. Και καθώς ταυτιζόμαστε με αυτή την μία Απάντηση και βιώνουμε αυτήν την Αγάπη, αυτή η Αγάπη αυτόματα μετατρέπεται σε όλα τα συγκεκριμένα πράγματα που νομίζουμε ότι χρειαζόμαστε εδώ. Δεν χρειάζεται να κάνουμε εμείς την μετατροπή. Γίνεται για μας αυτόματα. Αυτό που χρειάζεται να κάνουμε είναι να ενωθούμε με αυτήν την Αγάπη μέσα στο νου μας. Αυτό είναι που έχει σημασία. Και πάλι, χρειάζεται πραγματικά να ερχόμαστε σε επαφή όλο και περισσότερο με την ιδιαιτερότητα μας η οποία ισχυρίζεται ότι η κατάσταση είναι όντως έτσι όπως την *θεωρούμε*, άρα η λύση είναι αυτή που οι παλιές μας εμπειρίες μας υποδεικνύουν σαν κατάλληλη. Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι πάντα κάνουμε λάθος και ότι είναι καλύτερα που κάνουμε λάθος παρά να έχουμε δίκιο.

(Κ-30.1.3:3) Και αυτό που θα ακούσεις ίσως να μην λύνει το πρόβλημα έτσι όπως το αντιλήφθηκες αρχικά.

Αυτό στο οποίο αναφέρεται είναι το να ακούς το Άγιο Πνεύμα. Έτσι η απάντηση που ακούμε μπορεί να μην λύνει το πρόβλημα με τον τρόπο που αντιλαμβανόμαστε το πρόβλημα, πάντα μέσα από τα μάτια της ιδιαιτερότητας μας. Αυτό σημαίνει ότι όλα τα προβλήματα που αντιλαμβανόμαστε είναι πάντα μέσα από τα μάτια του προσωπικού μας συμφέροντος. Τι θα αποφέρει αυτό σε *μένα*; Πραγματικά δεν με ενδιαφέρει τι θα συμβεί σε *σένα*. Το μόνο που με νοιάζει είναι να ικανοποιηθούν οι ανάγκες μου. Να τι είναι η ιδιαιτερότητα. Αυτό που είναι το καλύτερο για την οικογένεια μου, για την κοινωνική μου ομάδα, για την θρησκευτική μου ομάδα, για την φυλετική μου ομάδα, για το κόμμα μου, για την χώρα μου, για τα Μαθήματα Θαυμάτων, για το συνδικάτο στο οποίο είμαι μέλος, για το λόμπι στο οποίο

συμμετέχω — πάντα είναι αυτό που είναι το καλύτερο για μένα και την ομάδα με την οποία ταυτίζομαι. Ποτέ δεν είναι αυτό που είναι το καλύτερο για όλη την Υιότητα. Το εγώ όχι μόνο δεν νοιάζεται για όλη την Υιότητα, δεν ξέρει καν τι σημαίνει αυτό, επειδή το εγώ δεν ξέρει τι είναι η ολότητα. Ξέρει μόνο τι είναι ο διαχωρισμός, τι είναι η διαφοροποίηση, τι είναι ο κατακερματισμός. Δεν έχει ιδέα για το τι είναι η ολότητα.

Το εγώ είναι η σκέψη του διαχωρισμού – δεν μπορεί να συλλάβει κάτι άλλο εκτός από το ίδιο. Είναι σαν να λέμε ότι το εγώ δεν έχει ιδέα για το τι είναι η αγάπη. Σίγουρα γνωρίζει τι είναι η ιδιαίτερη αγάπη, επειδή αυτήν έκανε. Δεν ξέρει όμως τι είναι η αγάπη επειδή η αγάπη είναι ολότητα. Αν ο Θεός είναι Αγάπη και τέλεια ολότητα, και αν το εγώ είναι η σκέψη του να είσαι διαχωρισμένος από αυτή την Αγάπη και την ολότητα, πώς θα μπορούσε να καταλάβει αυτήν την Αγάπη και την ολότητα; Γι' αυτό αυτά δεν είναι μαθήματα για την αγάπη. Μάλιστα, ο Ιησούς λέει στην Εισαγωγή του κειμένου: «Αυτά τα μαθήματα δεν έχουν σαν στόχο να σε διδάξουν την σημασία της αγάπης, γιατί αυτό είναι πέρα απ' ό,τι μπορεί να διδαχτεί» (Κ-εισαγ.1:6). Δεν μπορείς να μάθεις για την αγάπη εδώ. Και συνεχίζει, αυτό που *μπορείς* να μάθεις να κάνεις, είναι να αφαιρέσεις τα εμπόδια προς την επίγνωση της παρουσίας της αγάπης. Αυτά είναι μαθήματα κατάρτησης του εγώ, όχι στο να μάθεις για την αγάπη. Απλά δεν υπάρχει κανένας τρόπος να μπορέσουμε να καταλάβουμε τι είναι η ενιαιότητα ή η ολότητα σ' αυτόν τον κόσμο. Επομένως, κάθε φορά που ζητάς βοήθεια ειδικά για σένα, να ξέρεις ότι είναι το εγώ σου, επειδή ό,τι και να σου απαντούσε το Άγιο Πνεύμα θα βοηθούσε όλη την Υιότητα με τον έναν ή τον άλλο τρόπο. Ο Ιησούς υποστηρίζει και πάλι να ζητάμε βοήθεια από αυτόν και όχι από τον εαυτό μας, επειδή δεν ξέρουμε ποιο είναι το καλύτερο για όλους. Σε καμία περίπτωση δεν μπορούμε να το ξέρουμε αυτό. Επομένως, είναι το καλύτερο για το συμφέρον μας να αφήσουμε την ψευδαισθήση ότι γνωρίζουμε – αυτή είναι η μόνη μας ευθύνη: να αφήσουμε την ψευδαισθήση ότι γνωρίζουμε.

(Κ-30.1.3:3-5) Και αυτό που θα ακούσεις ίσως να μην λύνει το πρόβλημα έτσι όπως το αντιλήφθηκες αρχικά. [Είναι ευγενικός. Δεν είναι ότι αυτό που θα ακούσεις ίσως να μην λύσει το πρόβλημα– είναι αδύνατον και δεν θα επιλύσει το πρόβλημα όπως το αντιλήφθηκες στην αρχή]. **Αυτό οδηγεί σε φόβο, επειδή έρχεται σε αντίθεση με αυτό που αντιλαμβάνεσαι και έτσι νιώθεις πως δέχεσαι επίθεση. Και επομένως θυμώνεις.**

Αυτός είναι ο λόγος που οι άνθρωποι δεν αγαπούν τον Ιησού. *Μισούν* τον Ιησού, επειδή αυτός αντιπροσωπεύει ακριβώς το αντίθετο από αυτό που πιστεύουν. Αυτός είναι ο λόγος που κόσμος μίσησε τον Ιησού και το μήνυμα του όταν ήταν εδώ πριν από δύο χιλιάδες χρόνια και άλλαξε αυτό το μήνυμα. Αυτός είναι ο λόγος που ο κόσμος *συνεχίζει* να μισεί αυτόν και το μήνυμα του. Το μήνυμα του σημαίνει το τέλος της ιδιαιτερότητας. Και στον βαθμό που ταυτίζεσαι με την ιδιαιτερότητα σου, τότε μισείς αυτόν που αντιπροσωπεύει το τέλος της – επειδή αυτό σημαίνει και *το δικό σου τέλος*. Δεν μπορεί να υπάρξει συμβιβασμός σε αυτό. Αν νομίζεις ότι αγαπάς τον Ιησού, κάνεις μεγάλο λάθος. Αν τον αγαπούσες, θα ήσουν ακόμα μαζί του στον Ουρανό! Αυτός είναι ο λόγος που σε αυτά τα Μαθήματα δεν λέει ότι πρέπει να τον αγαπάς, αλλά ότι πρέπει να τον συγχωρήσεις επειδή όταν τον συγχωρήσεις θα καταργήσεις τα εμπόδια που βάζεις ανάμεσα σας. Αυτό που χρειάζεται να κάνεις,

επομένως, είναι να έρθεις σε επαφή με εκείνο το κομμάτι σου που δεν τον συμπαθεί, όχι με το κομμάτι σου που τον συμπαθεί. Χρειάζεται να έρθεις σε επαφή με το κομμάτι σου που τον ντρέπεται και πιστεύει ότι κι αυτός ντρέπεται για σένα, το κομμάτι σου που τον βλέπει σαν αντίπαλο, σαν κάποιον, που αν τον αφήσεις στην ζωή σου θα σε καταστρέψει. (Από την πλευρά του εγώ, φυσικά, αυτό είναι αλήθεια). Αυτό το κομμάτι σου θα σε οδηγήσει στο να φοβάσαι αυτό που εκείνος αντιπροσωπεύει όπως και οτιδήποτε έρχεται σε σένα από αυτόν. Γενικότερα θα φοβάσαι αυτά τα Μαθήματα, και συγκεκριμένα θα φοβάσαι οτιδήποτε βιώνεις σε προσωπικό επίπεδο. Αυτό λέει.

Αν έχεις προσωπικό όφελος στο να αντιλαμβάνεσαι την κατάσταση έτσι όπως την σκηνοθέτησες για να έχεις την έκβαση που θέλεις, τότε θα φοβάσαι και θα νιώθεις ότι σου έχει επιβληθεί μια απάντηση που προέρχεται από κάπου αλλού. Ο Ιησούς δεν βλέπει την κατάσταση όπως την βλέπεις εσύ. Δεν βλέπει την κατάσταση μεμονωμένα. Βλέπει την κατάσταση σαν μια τμηματική αντανάκλαση του προβλήματος που ολόκληρη η Υιότητα μοιράζεται ως ένα. Άρα, όποια απάντηση και αν σου δώσει, θα είναι μια απάντηση που θα ωφελεί ολόκληρη την Υιότητα ως ένα. Εμείς αντιλαμβανόμαστε την Υιότητα κατακερματισμένη. Αυτός την γνωρίζει έτσι όπως είναι: ως ένα. Υπάρχει ένας Υιός στον Ουρανό, και έγινε ένα λάθος. Αυτός είναι ένας άλλος τρόπος να καταλάβουμε γιατί ο Ιησούς συνεχώς λέει ότι αυτά είναι πολύ απλά μαθήματα: Υπάρχει μόνο ένα πρόβλημα, και υπάρχει μόνο μια απάντηση σ' αυτό το πρόβλημα. Και πάλι, όταν το κανονίζεις έτσι ώστε να έχεις προσωπικό όφελος με την έκβαση, θα οδηγηθείς στον φόβο, «επειδή έρχεται σε αντίθεση με αυτό που αντιλαμβάνεσαι κι έτσι νιώθεις πως δέχεσαι επίθεση. Και επομένως θυμώνεις». Ο θυμός τότε θα κατευθυνθεί προς αυτό που γίνεται αντιληπτό ως εχθρός. Τελικά ο εχθρός θα είναι τα Μαθήματα. Θα είναι ο Ιησούς. Θα είναι το Άγιο Πνεύμα. Θα είναι ο Θεός.

(Κ-30.1.3:6-7) Υπάρχουν κανόνες που, αν τηρηθούν, αυτό δεν θα συμβεί. Αλλά αυτό όντως συμβαίνει στην αρχή, όσο μαθαίνεις πώς ν' ακούς.

Για άλλη μια φορά – κάτι που θα είναι μπροστά μας συνεχώς – είναι ξεκάθαρο ότι ο Ιησούς το βλέπει όλο αυτό σαν μια διαδικασία – κάτι που πρέπει να μάθουμε και να το εξασκήσουμε. Μας λέει: «Δεν περιμένω ότι θα κάνετε αυτό που σας λέω. Στην αρχή όντως έτσι γίνεται, να βάζετε την θέληση σας μπροστά από την δική μου, να πιστεύετε ότι ξέρετε καλύτερα από μένα ποιο είναι το καλύτερο για το συμφέρον σας και τα συμφέροντα του κόσμου». Έτσι λοιπόν, δεν χρειάζεται να προσποιείσαι πια ότι είσαι αυτός ο άγιος μαθητής των *Μαθημάτων Θαυμάτων*. Αυτό που σε κάνει άγιο μαθητή των *Μαθημάτων Θαυμάτων* είναι να συνειδητοποιήσεις πόσο *μη* άγιος είσαι. Αυτά δεν είναι μαθήματα για να κάνεις. Είναι μαθήματα για να ξεκάνεις. Αυτό είναι πολύ σημαντικό. Μην αφήσεις κανέναν να σου πει ότι αυτά τα Μαθήματα είναι για οτιδήποτε άλλο. Δεν είναι μαθήματα για να κάνεις κάτι. Δεν είναι μαθήματα για να είσαι οτιδήποτε. Δεν είναι μαθήματα για να είσαι στοργικός. Αυτά είναι μαθήματα για να συνειδητοποιήσεις πόσο μίσος και ιδιαιτερότητα έχεις μέσα σου: αυτό είναι το πρόβλημα. Εδάφια σαν και αυτό ξεκαθαρίζουν ότι ο Ιησούς περιμένει με βεβαιότητα ότι οι μαθητές του δεν θα αφήσουν την ιδιαιτερότητα τους απλά και μόνο επειδή τους το ζητάει.

Αυτό είναι το Κεφάλαιο 30, και λέει το ίδιο πράγμα εδώ όπως έλεγε και στην αρχή. Τώρα μας δίνει και κάποιους κανόνες. Και με τους κανόνες εννοεί κατευθυντήριες οδηγίες – όχι κανόνες με την έννοια «πρέπει να το κάνεις αυτό». Αυτές είναι οι κατευθυντήριες οδηγίες που θα σε βοηθήσουν να μάθεις ότι πράγματι έχεις κάνει μια λάθος επιλογή, που αυτόματα σημαίνει ότι μπορείς να κάνεις μια σωστή επιλογή. Το να μάθεις ότι έχεις κάνει μια λάθος επιλογή σημαίνει ότι υπήρχε και κάτι άλλο εναντίον του οποίου επέλεξες. Αυτός είναι ο σκοπός αυτής της ενότητας, και αυτός είναι ο σκοπός των Μαθημάτων: να μας κάνουν να αναγνωρίσουμε ότι πράγματι υπάρχει επιλογή. Θυμήσου και πάλι: το εγώ μας έκανε να επιλέξουμε το εγώ, ενάντια στο Άγιο Πνεύμα. Μετά, μας έκανε να ξεχάσουμε τι κάναμε, επειδή το εγώ μας κατέστησε άνοες. Η έκφραση «έλλειψη νου» στο **σχεδιάγραμμα** είναι πολύ σημαντική. Το εγώ μας κατέστησε άνοες, έτσι ώστε να μην γνωρίζουμε ότι έχουμε επιλογή. Ο σκοπός των Μαθημάτων είναι να μας θυμίσουν – αυτό είναι που κάνει το θαύμα – ότι η επιλογή δεν έχει νόημα σε σχέση με κάτι που είναι έξω από το νου μας. Η επιλογή έχει νόημα μόνο σε σχέση με αυτό που είναι μέσα στο νου μας. Και αυτή η επιλογή είναι πάντα ανάμεσα στην φωνή του εγώ(την φωνή της ιδιαιτερότητας), και στην Φωνή του Αγίου Πνεύματος(την Φωνή που καταργεί την ιδιαιτερότητα).

Αυτές είναι οι κατευθυντήριες οδηγίες που θα μας δώσει τώρα: να είμαστε ξεκάθαροι για το πόσο δεν θέλουμε την σωτηρία – πόσο δεν θέλουμε να μάθουμε και να κάνουμε αυτό που μας λένε αυτά τα Μαθήματα. Ο λόγος που οι άνθρωποι έχουν τόσο μεγάλο πρόβλημα να κατανοήσουν τα Μαθήματα δεν είναι ότι υποφέρουν από κάποια μαθησιακή δυσκολία. Ο λόγος που έχουν τόσο μεγάλο πρόβλημα να μάθουν και να καταλάβουν αυτά τα Μαθήματα είναι ότι δεν θέλουν να ξέρουν τι λένε επειδή αυτό που λένε είναι ακριβώς το αντίθετο από όσα πιστεύουμε, και από αυτό που πιστεύουμε ότι είμαστε.